

Sygn. akt I ACa 1779/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SA Andrzej Niedużak (spr.)

Sędziowie: SSA Aleksandra Marszałek

SSO del. Jolanta Burdukiewicz-Krawczyk

Protokolant: Katarzyna Rzepecka

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **P. J. (1) i M. R.**

przeciwko (...) **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 24 października 2014 r. sygn. akt I C 341/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. R. domagała się zasądzenia na jej rzecz od (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 80.000 zł, zaś P. J. (1) kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powodów wywołane śmiercią P. J. (2) syna powódki a starszego brata powoda. Powodowie wskazywali jako podstawę prawną swoich roszczeń art. 23 k.c. i art. 24 k.c.

w związku z art. 448 k.c.

Strona pozwana – ubezpieczyciel sprawcy wypadku komunikacyjnego, w którym zginął P. J. (2), domagała się oddalenia powództwa, zarzucając brak podstawy prawnej dochodzonych roszczeń. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, strona pozwana kwestionowała wysokość dochodzonych roszczeń.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 24 października 2014 r. zasądził od strony pozwanej na rzecz P. J. (1) 40.000 zł, na rzecz M. R.

60.000 zł, w obu przypadkach z ustawowymi odsetkami od 1 grudnia 2013 r. oraz kosztami procesu. Dalej idące żądania M. R. Sąd oddalił.

Sąd poczynił ustalenia faktyczne obejmujące okoliczności wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego zginął P. J. (2), sytuacji rodzinnej oraz życiowej, w jakiej przed tym wypadkiem i po jego nastąpieniu znajdowali się powodowie. W szczególności Sąd ustalił okoliczności wskazujące na wagę związków łączących powodów ze zmarłym najbliższym krewnym. W motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał i wyjaśnił podstawę prawną orzeczenia powołując się na wypowiedzi Sądu Najwyższego wskazujące na zasadność przyznania członkom najbliższej rodziny zmarłego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. Wysokość zasądzonych kwot

Sąd uznał za odpowiednią w okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Pozwany Ubezpieczyciel złożył apelację, w której podnosił następujące zarzuty:

I. naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013, poz. 392) – dalej jako ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż w pojęciach zdrowia i życia mieści się pojęcie więzi rodzinnej,

2) art. 23, art. 24 KC w zw. art. 448 KC w zw. z art. 822 KC oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie istnieją podstawy do przypisania odpowiedzialności pozwanemu za naruszenie dobra osobistego w postaci utraty więzi rodzinnej powodów i P. J. (2) i związaną z tym krzywdę,

3) art. 448 KC, poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że kwotę odpowiednią zadośćuczynienia dla powódki ad 1) stanowi kwota 60 000,00 zł, natomiast dla powoda ad 2) kwota 40 000,00 zł;

II. naruszenia przepisów postępowania, tj.:

4) art. 233 § 1 KPC, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, w szczególności zeznań powoda ad 2) i pominięcie przy ocenie wysokości rozmiaru krzywdy i sumy odpowiedniej zadośćuczynienia sytuacji rodzinnej powoda ad 2) oraz braku leczenia psychologicznego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy – doprowadziło bowiem do błędnego przyjęcia kwoty 40 000,00 zł dla powoda ad 2) jako sumy odpowiedniej zadośćuczynienia,

5) art. 233 § 1 KPC, poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego polegające na uznaniu, że sumą odpowiednią zadośćuczynienia dla powódki ad 1) jest kwota 60 000,00 zł, pomimo braku leczenia psychologicznego i przyznaniu przez powódkę ad 1), iż radzi sobie po śmierci syna, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy.

Wnioski apelacji zmierzały do zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości.

W pisemnej odpowiedzi na apelację powodowie wnosili o jej oddalenie i zasądzenie od strony pozwanej na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności strona pozwana kwestionuje, że prawo do życia w pełnej rodzinie stanowi jedno z dóbr osobistych podlegających ochronie w rozumieniu art. 24 k.c. a jego naruszenie podlega rekompensacie na podstawie art. 448 k.c. W apelacji dokonano przeglądu orzecznictwa sądowego i doktryny eksponując wielość i różnorodność poglądów. Strona pozwana przychyliła się do tych wypowiedzi, które kwestionują możliwość dochodzenia zadośćuczynienia

dla najbliższych członków rodziny osób zmarłych przed 3 sierpnia 2008 r. Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę poglądów tych nie podziela. W orzecznictwie wrocławskiego Sądu Apelacyjnego utrwalony jest pogląd aprobujący wykładnię dokonaną przez Sąd Najwyższy (por. przykładowo uchwałę Sądu Najwyższego z 7 listopada 2012 r., OSNC 2013/4/45). Naprowadzony w powołanej uchwale pogląd jest kontynuowany w najnowszym orzecznictwie, co pozwala uznać, że jest powszechnie przyjęty (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 sierpnia 2014 r., II CSK 552/13, LEX nr 1504553).

Strona pozwana kwestionowała także, choć tylko z ostrożności procesowej, wysokość zasądzonego zadośćuczynienia. Zarzutów apelacji w tej części (art. 448 k.c., art. 233 § 1 k.p.c.) nie sposób podzielić. Sąd pierwszej instancji szczegółowo wskazał okoliczności faktyczne świadczące o szczególnej roli zmarłego P. J. (2) zarówno dla matki, jak i dla młodszego brata. Argumentacja Sądu jest logiczna i przekonująca. Sąd Apelacyjny podziela ją w pełni, co czyni zbędnym powtarzanie tych argumentów. Dotyczy to także problematyki wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela wywody zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 lipca 2014 r. (V Ca 132/14, LEX 148984). Poglądy analogiczne prezentował też Sąd pierwszej instancji, oznacza to, że zaskarżony wyrok w całości odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

MR-K